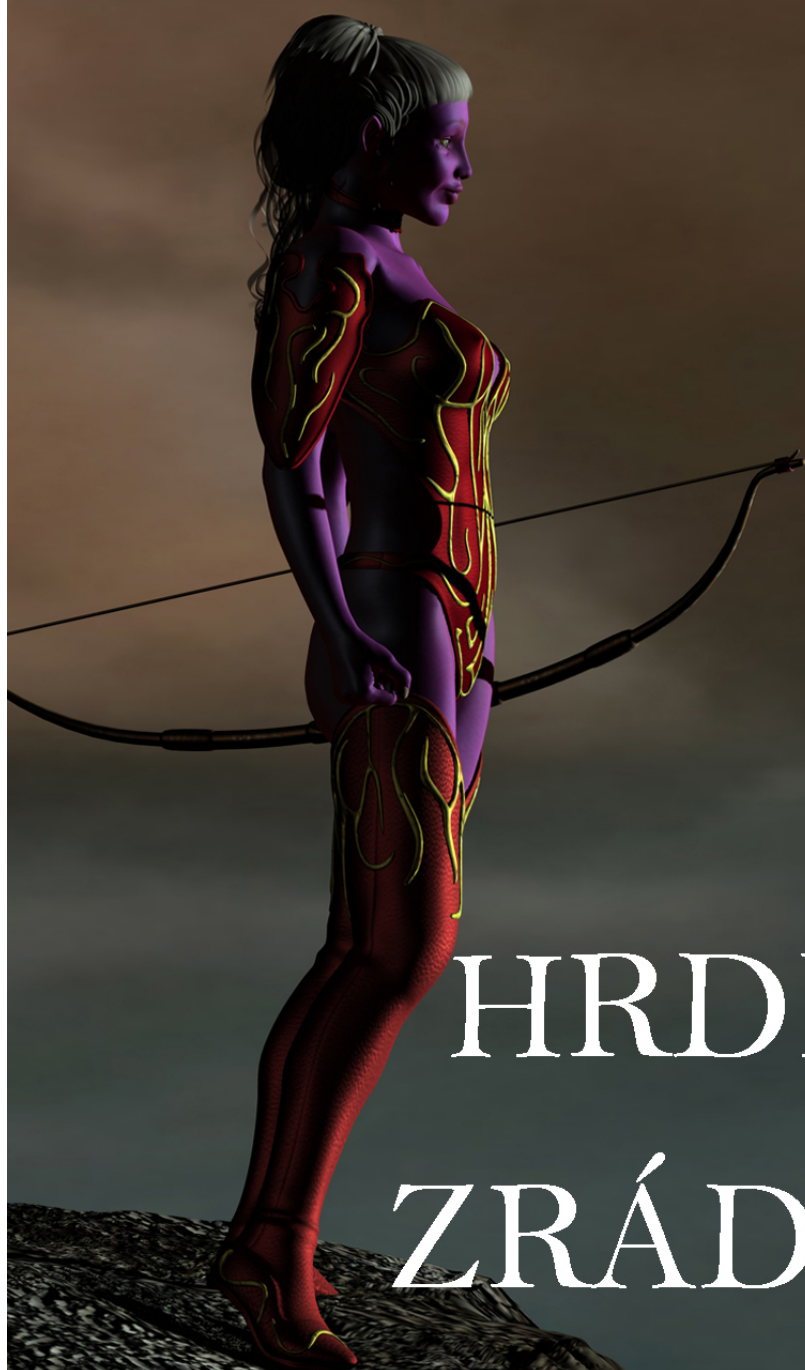

MORGAN RICE

HRDINKA, ZRÁDKYNĚ, DCERA

KORUNY A SLÁVY--KNIHA ŠESTÁ

Koruny A Slávy

Morgan Rice

Hrdinka, Zrádkyně, Dcera

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Hrdinka, Zrádkyně, Dcera / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd», — (Koruny A Slávy)

Morgan Rice přišla s něčím, co se zdá být příslibem další brilantní série, která nás zavede do fantasy plné odvahy, cti, udatnosti, magie a víry ve vlastní osud. Morgan dokázala vytvořit silné postavy, které nás přimějí je obdivovat na každé stránce.. Doporučuji do knihovny každého čtenáře, který miluje dobře napsanou fantasy literaturu. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (komentář k Vzestup draků) HRDINKA, ZRÁDKYNĚ, DCERA je šestá kniha ze série bestsellerů epické fantasy ságy KORUNY A SLÁVY od Morgan Rice, která začíná knihou OTROKYNĚ, BOJOVNICE, KRÁLOVNA. Sedmnáctiletá Ceres je krásná, chudá dívka z imperiálního města jménem Delos. Probouzí se bezmocná. Otrávena čarodějovou ampulí, zadržovaná Stephanií. Ceresin život se ocitá v troskách, stává se z ní objekt kruté zábavy a ona tomu nemůže nijak zabránit. Thanos poté, co zabil svého bratra Lucia, vyráží na cestu zpět do Delosu, aby zachránil Ceres a také svoji domovinu. Šeropelská flotila už ale vyplula a na Delos jako by se řítily síly z celého světa. Na záchranu všeho, co mu je drahé, tak může být už příliš pozdě. Blíží se obrovská bitva. Taková, která navždy změní osud Delosu. HRDINKA, ZRÁDKYNĚ, DCERA vypráví epický příběh tragické lásky, pomsty, zrady, ambicí a předurčení. Kniha plná nezapomenutelných postav a dech beroucí akce nás přenese do světa, na který nikdy nezapomeneme, a přiměje nás znovu a znovu se zamilovávat do fantasy. Akcí nabitá fantasy, která jistě potěší fanoušky předchozích knih od Morgan Rice, stejně jako fanoušky děl jako je série Odkaz dračích jezdců od Christophera Paoliniho... Fanoušci fikce pro mladé budou toto poslední dílo Riceové hltat a pak škemrat o přídavek. The Wanderer, A Literary Journal (komentář k Vzestup draků) Kniha sedmá ze série Koruny a slávy vyjde již brzy!

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	10
KAPITOLA DRUHÁ	13
KAPITOLA TŘETÍ	16
KAPITOLA ČTVRTÁ	19
KAPITOLA PÁTÁ	23
KAPITOLA ŠESTÁ	27
KAPITOLA SEDMÁ	30
Конец ознакомительного фрагмента.	31

HRDINKA, ZRÁDKYNĚ, DCERA

(KORUNY A SLÁVY--KNIHA ŠESTÁ)

MORGAN RICE

(PŘELOŽIL TOMÁŠ SLAVÍK)

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato sága bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také její další ságy, jako jsou: série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující 12 knih; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller; epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, skládající se ze šesti knih; a také zbrusu nové epické fantasy ságy KORUNY A SLÁVY. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi, a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdávejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter, a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Vybrané ohlasy na tvorbu Morgan Rice

“Pokud jste si mysleli, že po přečtení ságy ČARODĚJŮV PRSTEN už nebudete mít pro co žít, mýlili jste se. Ve VZESTUPU DRAKŮ přišla Morgan Rice s něčím, co se zdá být příslibem další brilantní série, která nás zavede do fantasy světa plného trolů, draků, odvahy, cti, udatnosti, magie a víry ve vlastní osud. Morgan dokázala vytvořit silné postavy, které nás přimějí je obdivovat na každé stránce... Doporučuji do knihovny každého čtenáře, který miluje dobře napsanou fantasy literaturu.”

--Books and Movie Reviews

Roberto Mattos

“Akcí nabitá fantasy, která jistě potěší fanoušky předchozích knih od Morgan Rice, stejně jako fanoušky děl jako je série ODKAZ DRAČÍCH JEZDCŮ od Christophera Paoliniho.... Fanoušci fikce pro mladé budou toto poslední dílo Riceové hltat a pak škemrat o přidavek.”

--The Wanderer, A Literary Journal (komentář k Vzestup draků)

“Oduševnělá fantasy, která do svého příběhu spřádá vlákna záhad a intrik. Cesta hrdiny je o získávání odvahy a uvědomění si smyslu života, který vede k růstu, dospělosti a dokonalosti....Pro všechny, kdo hledají napínavá fantasy dobrodružství, hrdiny a akčně pojatý sled událostí, který žene Thora po cestě, na níž se z malého dětského snílka postupně stává mladým mužem, jenž neohroženě čelí nebezpečí, i když jsou vyhlídky na přežití bídny....A to je pouhý začátek epické ságy pro mladé čtenáře.”

--Midwest Book Review (D. Donovan, eBook Reviewer)

“ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.”

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“V této akci nabitě první knize epické fantasy série Čarodějův prsten (která má momentálně již 14 svazků), Riceová představuje čtenářům čtrnáctiletého Thorgrina & Thora“ McLeoda, jehož sen je stát se vojákem Stříbrných, elitní jednotky rytířů, která slouží králi... Riceová skvěle píše a má fascinující předpoklady.”

--Publishers Weekly

Knihy od Morgan Rice
CESTA OCELI
POUZE KDO JE HODEN (Kniha č.1)
KORUNY A SLÁVY
OTROKYNĚ, BOJOVNICE, KRÁLOVNA (Kniha č.1)
TULAČKA, VĚZEŇKYNĚ, PRINCEZNA (Kniha č.2)
RYTÍŘ, NÁSLEDNÍK, PRINC (Kniha č.3)
REBEL, PĚŠEC, KRÁL (Kniha č.4)
VOJÁK, BRATR, ČARODĚJ (kniha č.5)
HRDINKA, ZRÁDKYNĚ, DCERA (kniha č.6)
VLÁDCE, RIVAL, VYHNANEC (kniha č.7)
KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ
VZESTUP DRAKŮ (Kniha č.1)
POVSTÁNÍ STATEČNÝCH (Kniha č.2)
OTĚŽE CTI (Kniha č.3)
ZROZENÍ UDATNOSTI (Kniha č.4)
ŘÍŠE STÍNŮ (Kniha č.5)
NOC STATEČNÝCH (Kniha č.6)
ČARODĚJŮV PRSTEN
CESTA HRDINY (Kniha č.1)
POCHOD KRÁLŮ (Kniha č.2)
OSUD DRAKŮ (Kniha č.3)
POKŘÍK CTI (Kniha č.4)
SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č.5)
ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)
OBŘAD MEČŮ (Kniha č.7)
MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)
NEBE KOUZEL (Kniha č.9)
MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č.10)
PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č.11)
ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č.12)
VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č.13)
BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č.14)
SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č.15)
RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č.16)
DAR BITVY (Kniha č.17)
TRILOGIE PŘEŽITÍ
ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č.1)
ARÉNA DVĚ (Kniha č.2)
ARÉNA TŘI (Kniha č.3)
VAMPIRE, FALLEN
PŘED ÚSVITEM (Kniha č.1)
UPÍŘÍ ŽURNÁLY
PROMĚNĚNÁ (Kniha č.1)
MILOVANÁ (Kniha č.2)
ZRAZENÁ (Kniha č.3)
PŘEDURČENA (Kniha č.4)
ŽÁDANÁ (Kniha č.5)
ZASNOUBENÁ (Kniha č.6)

ZASLÍBENÁ (Kniha č.7)
NALEZENÁ (Kniha č.8)
VZKŘÍŠENÁ (Kniha č.9)
TOUŽÍCÍ (Kniha č.10)
PROKLETÁ (Kniha č.11)
POSEDLÁ (Kniha č.12)
Chcete knihy zdarma?

Zaregistrujte se na e-mail list Morgan Rice a získáte zdarma 4 knihy, 3 mapy, 1 aplikaci, 1 hru, 1 grafický román a exkluzivní dárky! Pro registraci navštivte: www.morganricebooks.com

Copyright © 2017 Morgan Rice. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi. Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a pořídte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit. Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představitivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

Obálka Ralf Juergen Kraft, použito v licenci istock.com.

OBSAH

[KAPITOLA PRVNÍ](#)
[KAPITOLA DRUHÁ](#)
[KAPITOLA TŘETÍ](#)
[KAPITOLA ČTVRTÁ](#)
[KAPITOLA PÁTÁ](#)
[KAPITOLA ŠESTÁ](#)
[KAPITOLA SEDMÁ](#)
[KAPITOLA OSMÁ](#)
[KAPITOLA DEVÁTÁ](#)
[KAPITOLA DESÁTÁ](#)
[KAPITOLA JEDENÁCTÁ](#)
[KAPITOLA DVANÁCTÁ](#)
[KAPITOLA TŘINÁCTÁ](#)
[KAPITOLA ČTRNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA PATNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA SEDMNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA OSMNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA DEVATENÁCTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ](#)

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

KAPITOLA PRVNÍ

Akila vyšplhal do lanové lodi a sledoval blížící se smrt.

Děsila ho. Nikdy nepatřil k těm, kteří věřili na znamení a předzvěsti, ale tady jich viděl tolik, že je nemohl přehlížet. Většinu života bojoval – ať už tím či oním způsobem – ale přesto nikdy neviděl flotilu, která by byla podobná té, která se zrovna blížila. V porovnání s ní vypadala flotila, kterou Impérium poslalo na Haylon, jako několik bárek na rybníce.

A lodě, které měl Akila k dispozici, teď působily ještě směšněji.

„Je jich na nás moc,“ pronesl jeden z námořníků v lanové.

Akila nedopověděl, protože právě teď nevěděl, co říct. Nic ho nenapadlo, ale na něco přijít musel. Musel vymyslet odpověď, ze které by nebylo poznat, že čeká porážku. Když sešplhával zpátky na palubu, už se v mysli probíral věcmi, které bude nutné provést. Musí natáhnout přístavní řetěz. Budou muset poslat muže ke katapultům v přístavu.

Budou se muset rozptýlit, protože pokud by vyrazili podobné flotile vstříc, byla by to sebevražda. Musejí být jako vlci, kteří loví ohromné sněžné buvoly – zaútočit, kousnout a stáhnout se, postupně je oslabit.

Akila se při té myšlence usmál. Plánoval, jako by měli šanci zvítězit. Kdo by si o něm kdy pomyslel, že je optimista?

„Je jich tolik!“ děsil se jeden z procházejících námořníků.

Akila slyšel stejná slova i od ostatních. Když se dostal na velitelskou palubu, čekal tam na něj už alespoň tucet rebelů. Všichni měli ustarané výrazy.

„Nemůžeme s nimi bojovat,“ pronesl jeden.

„Bylo by to, jako bychom tu vůbec nebyli,“ souhlasil druhý.

„Zabijí nás všechny. Musíme utéct.“

Akila je vyslechl. Dokázal i pochopit jejich úmysly. Útěk dával smysl. Dokud byl útěk vůbec možný. Zformovat z lodí konvoj a vyrazit pryč. Kolem pobřeží a pak zamířit k Haylonu.

I on by si to částečně přál. Možná by na Haylonu skutečně byli v bezpečí. Šeropel by viděl, jak jsou silní, jak dobře je chráněný jejich přístav, a určitě by si rozmyslel, jestli na ně zaútočí.

Alespoň na chvíli.

„Přátelé,“ zvolal Akila dost hlasitě, aby ho slyšeli všichni muži na lodi. „Sami vidíte, jaká hrozba se k nám blíží, a ano, vím, že jsou mezi vámi tací, kteří by raději ustoupili.“

Rozpráhl ruce, aby utišil mumlající muže.

„Já vím. Slyšel jsem vás. Plavil jsem se s vámi a vím, že nejste zbabělci. Nikdo nemůže říct, že jste zbabělí.“

Kdyby ale teď utekli, lidé by to o nich říkali. To Akila také dobře věděl. Nadávali by válečníkům z Haylonu i přes to všechno, co už dokázali. Nechtěl to ale říct nahlas. Nechtěl své muže k ničemu nutit.

„Také bych nejraději utekl. Své už jsme udělali. Porazili jsme Impérium. Vybojovali jsme si právo vrátit se domů. Rozhodně tu nemusíme zůstat a bojovat v cizích bitvách.“

To všechno bylo jasné. Konec konců, přišli sem jen proto, že je o to Thanos prosil.

Zavrtěl hlavou. „Ale neudělám to. Neuteču, protože by to znamenalo opustit lidi, kteří na mě spoléhají. Neuteču, když vím, co by se stalo s lidmi Delosu. Neuteču, protože co jsou oni zač, aby mi říkali, že mám utéct?“

Namířil prstem na blížící se flotilu a pak udělal to nejvulgárnější gesto, jaké zrovna dokázal vymyslet. Alespoň tak přiměl své muže, aby se zasmáli. To bylo dobré. Věděl, že je potřebuje pobavit co nejvíc.

„Pravdou ale je, že boj se zlem musejí bojovat všichni. Když mi někdo řekne, že mám pokleknout nebo zemřít, dám mu pěstí!“ Muži se zasmáli ještě víc. „A neudělám to proto, že mi vyhrožoval. Udělám to proto, že člověk, který sráží lidi na kolena, potřebuje dostat pěstí!“

Ozval se jásot. Zdálo se, že to Akila zvládl. Ukázal na místo, kde byla u boku jeho lodi připoutaná výzvědná loď.

„Tam dole je jeden z nás,“ pronesl Akila. „Zmocnili se jeho a jeho posádky. Bičovali ho, až z něj tekla krev v proudech. Připoutali ho ke kormidlu a vydlouбили mu oči.“

Akila chvíli čekal, aby si všichni uvědomili, jak je to hrozné.

„Udělali to, protože si mysleli, že nás to vyděsí,“ pokračoval Akila. „Udělali to, protože si mysleli, že budeme utíkat rychleji. A já říkám, že pokud někdo takhle ublíží mému bratrovi, neuteču před ním, ale zabiju ho jako prašivého psa, protože nic jiného ani není!“

Další souhlasný jásot.

„Nebudu vám ale nic přikazovat,“ navázal Akila. „Chcete jít domů... no, nikdo nemůže říct, že na to nemáte nárok. A když si pro vás přijdou, možná se ještě najde někdo, kdo by vám pomohl.“ Pokrčil rameny. „Já tu zůstávám. Pokud to bude nutné, zůstanu sám. Počkám v přístavu a jejich muži si pro mě můžou jeden po druhém přijít. A já je zabiju.“

Přelétl pohledem po svých mužích, všechny je znal. Byli mezi nimi jeho bratři z Haylonu, osvobození otroci, odvedenci, kteří se rozhodli bojovat za dobrou věc, i muži, kteří původně nebyli ničím lepším než hrdlořezy.

Věděl, že když je požádá, aby bojovali po jeho boku, většina jich nejspíš zemře. Ani on už nejspíš neuvidí vodopády padající z haylonských hor. Pravděpodobně také zemře a ani nezjistí, co se stalo s Delosem. Jestli byla jeho oběť dostatečná k tomu, aby město zachránila, či ne. Jedna jeho část si přála, aby se s Thanem nikdy nesetkal, aby se nikdy nerozhodl opustit svůj ostrov.

Přesto se přiměl zůstat.

„Zůstanu sám, chlapci?“ zeptal se. „Budu si muset sám prokletit cestu k té kamenné hlavě, která je vede?“

Dunivě „Ne!“ se neslo po vodní hladině. Doufal, že bylo slyšet i v nepřátelské flotile. Doufal, že jejich nepřátelé odhodlaný křik jeho mužů slyšeli, a že je to vyděsilo.

Bohové věděli, že on sám vyděšený byl.

„Dobrá tedy, chlapci,“ zaburácel Akila, „chopte se vesel. Čeká nás bitva, kterou musíme vyhrát!“

Sledoval, jak všichni okamžitě vyrazili splnit jeho rozkaz, a nikdy dřív na ně nebyl tak hrdý. Začal znovu přemýšlet, vydávat rozkazy. Musel odeslat zprávy do hradu. Připravit obranu.

Akila už slyšel městské zvony bijící na poplach.

„Vy dva, vytáhněte signální vlajky! Scirreme, chci u ústí přístavu menší loďky a taky dehet pro zápalné čluny! Copak si tu povídám sám se sebou?“

„To je dost možné,“ odpověděl mu námořník. „Šílenci to prý dělávají. Ale zařídím to.“

„Uvědomuješ si, že v normální armádě by tě za tohle zmrskali?“ štěkl na něj Akila, ale musel se pousmát. Právě tohle bylo na všech bitvách nejpodivnější. Byli tak blízko k smrti, a právě to byl okamžik, kdy si Akila připadal nejvíce naživu.

„No, Akilo,“ nedal se námořník, „dobře víš, že by nikoho takového, jako jsme my, do skutečné armády nikdy nevzali.“

Akila se zasmál, a to nejen proto, že to nejspíš byla pravda. Kolik generálů mohlo říct, že mají nejen respekt svých mužů, ale také jejich přátelství? Kolik by jich mohlo požádat své muže, aby splnili nebezpečný úkol nejen kvůli loajalitě, strachu či disciplíně, ale právě proto, že je žádali zrovna oni? Akila cítil, že alespoň na to mohl být hrdý.

Když námořník odběhl, musel Akila vydat další rozkazy.

„Jakmile to bude možné, musíme natáhnout přístavní řetěz,“ řekl.

Jeden z mladších námořníků poblíž vypadal, že ho ta myšlenka děsí. Akila v jeho očích viděl strach i přes všechno, co jim zatím řekl. To bylo normální.

„Pokud natáhneme řetěz, bude to znamenat, že se nemůžeme vrátit do přístavu,“ pronesl chlapec.

Akila přikývl. „Ano, ale k čemu by nám bylo, kdybychom se stáhli do města, které je přístupné z moře? Pokud tu selžeme, myslíš, že tam bude bezpečno?“

Viděl, že nad tím chlapec přemýšlí a snaží se přijít na to, kde bude nejbezpečněji. Nebo možná přemýšlel nad tím, jaké by to bylo, kdyby se nikdy nenalodil.

„Pokud chceš, můžeš se přidat k těm, kteří budou řetěz natahovat,“ nabídl mu Akila. „A pak jít ke katapultům. Budeme potřebovat muže, aby je obsluhovali.“

Chlapec zavrtěl hlavou. „Zůstanu tu, neuteču před nimi.“

„Snad nedoufáš, že tu převezmeš velení, abych mohl utéct já?“ zeptal se Akila.

To chlapce rozesmálo a smál se ještě ve chvíli, když odcházel plnit své povinnosti. Smích byl vždycky lepší než strach.

Co ještě bylo možné udělat? Vždycky se něco našlo, vždy bylo něco, čemu se věnovat. Někteří říkali, že válčení je z velké části o čekání, ale Akila zjistil, že čekání zahrnovalo tisíc menších věcí. Připravenost byla matkou úspěchu a Akila nikdy nepatřil k těm, kteří by lenošili.

„Ne,“ zamumlal a prohlížel si svoji loď. „Tady půjde o to, že mají pětkrát tolik lodí.“

Jedinou jejich nadějí bylo opakovaně útočit a stahovat se. Přitáhnout je k zápalným lodím. Rozdrtit je o řetěz. Co nejvíc využít rychlost jejich vlastních lodí. Dokonce i tak to ale možná nebude stačit.

Akila nikdy neviděl tak mocnou flotilu. Pochyboval o tom, že někdo jiný ano. Flotila, kterou poslalo Impérium na Haylon, byla určena jako trestná výprava, která měla ničit. Rebelská armáda se skládala ze tří různých sil.

Ale tohle bylo ještě větší. Nevypadalo to ani tak jako armáda, ale jako kdyby se celá země dala na pochod. Tohle byla dobovačná výprava, a ještě něco víc. Šeropel vycítil příležitost a teď se chystal zmocnit všeho, co náleželo Impériu.

Pokud ho nezastavíme, pomyslel si Akila.

Možná, že je jeho flotila nezastaví. Možná, že může doufat jen v to, že je zpomalí a oslabí. Přesto by to ale mohlo stačit. Pokud dokáže získat čas pro Ceres, mohlo by se jí podařit vymyslet způsob, jak porazit zbytek nepřátel. Akila ji už díky jejím silám viděl provést mnohem překvapivější věci.

Možná se jí podaří zničit celou šeropelskou armádu a všechny je zachránit.

Akila tu nejspíš zemře. Pokud to ale pomůže zachránit Delos, bude to stát za to? O to nešlo. Kdyby to pomohlo zachránit lidi tady a lidi na Haylonu, stálo by to za to? Ano, Akilovi by to za to stálo. Lidé, kteří se blížili, se nikdy nespokojí s tím, co zrovna mají. Vždycky chtějí víc. Jakmile by skončili tady, vrhli by se na Haylon. Díky jeho oběti budou farmáři na ostrově v bezpečí. Akila by se za ně obětoval třeba tisíckrát.

Znovu se podíval na obzor a sledoval blížící se flotilu. Ztišil hlas.

„Jsi mým dlužníkem, Thane,“ pronesl. Princ mu dlužil za to, že ho na Haylonu nezabil, za to, že přišel na pomoc Delosu. Kdyby Thana tenkrát zabil, Akilův život by byl pravděpodobně mnohem jednodušší.

A při pohledu na blížící se flotilu Akilovi došlo, že nejspíš i mnohem delší.

„Dobrá!“ vykřikl. „Na svá místa, chlapci! Čeká nás bitva, kterou musíme vyhrát!“

KAPITOLA DRUHÁ

Irrien seděl na přídi své vlajkové lodi a cítil současně uspokojení i očekávání. Uspokojení, protože jeho flotila postupovala přesně dle jeho rozkazů. Očekávání, protože se nemohl dočkat všeho, co mělo následovat.

Všude kolem byly lodě, které v téměř naprostém tichu pluly vpřed. Přesně jak svým lidem nařídil, když se přiblížili k pobřeží. Byli tišší než žraloci, kteří se blíží ke své kořisti. Tišší než okamžik po smrti člověka. Irrien byl jako odlesk světla na hrotu kopí a jeho flotila byla jeho široká hlavice.

Jeho židle nebyla z tmavého kamene jako ta, na které sedával v Šeropelu. Tahle byla lehčí, rám měla vyrobený z kostí bytostí, které zabil. Opěrku tvořily stehenní kosti temných slídlů, v područkách byly zasazené lidské prstní kůstky. To vše zakrývaly kožešiny zvířat, která ulovil. I to byla jedna z věcí, které se naučil: v míru by měl člověk mluvit o své civilizovanosti. Ve válce o své krutosti.

Což mu připomnělo, aby trhnul řetězem připojeným k židli. Na druhém konci byl připoutaný jeden z tak zvaných válečníků té pochybné revoluce. Patřil k těm, kteří raději poklekli, než aby zemřeli v boji.

„Brzy tam budeme,“ pronesl.

„A-ano, můj pane,“ odpověděl muž.

Irrien znovu trhnul řetězem. „Pokud nejsi vyzván, nemluv.“

Když začal muž škemrat o odpuštění, Irrien si ho nevšímal. Místo toho přemýšlel o tom, co ho čeká. Samozřejmě měl také připravený štít, aby se mohl bránit nepřítelům.

Moudrý muž se vždy připravoval na vše. Ostatní členové rady Pěti kamenů v Šeropelu si o něm nejspíš mysleli, že se zbláznil, když vyrazil do země bez popela, a byli rádi, že se téhle výpravě mohli vyhnout. Hloupě se domnívali, že První kámen neví o jejich spiknutích a machinacích.

Irrienův úsměv se ještě rozšířil, když pomyslel na jejich tváře ve chvíli, kdy si uvědomili, co se ve skutečnosti děje. Když se podíval na pobřeží a viděl ohně, které zakládali jeho nájezdníci, měl ještě lepší náladu. Irrien obvykle neměl rád zbytečně vypálené budovy, ale když šlo o válku, byla to účinná zbraň.

Ne, skutečnou zbraní tu byl strach. Oheň a tichá hrozba byly jen způsoby, jak ji nabrousit. Strach byl stejně účinnou zbraní jako pomalý jed. Nebezpečný jako ostrá čepel. Strach dokázal přimět silného muže k tomu, aby utekl nebo se vzdal bez boje. Strach nutil nepřátele dělat hloupá rozhodnutí, bezmyšlenkovitě udeřit nebo se skrývat ve chvíli, kdy by měli útočit. Strach dělal z lidí otroky, držel je zpátky, a to i když jich bylo víc.

Irrien nebyl tak arogantní, aby si myslel, že nikdy nebude cítit strach. V první bitvě ho ale nevnímal tak, jak ho znal z vyprávění ostatních. Ani v padesáté bitvě. Bojoval s muži na rozpáleném písku i dlažbě postranních uliček, a i když cítil vztek, vzrušení, dokonce zoufalství, nikdy necítil strach tak, jako ostatní. I díky tomu si tak snadno dokázal brát to, co chtěl.

To, co chtěl teď, se mu zjevilo před očima, téměř jako by to sám Irrien přivolal pouhou myšlenkou. Nekonečné záběry vesel mu do zorného pole přinesly delosský přístav. Těšil se na tuhle chvíli, ale nebyla to chvíle, o které snil. Ta nastane, teprve až tohle vše skončí a on si vezme vše, co stálo za to si vzít.

I přes svoji slávu to bylo mrzké a páchnoucí město, stejně jako všechna lidská města. Nemělo majestátnost nekonečného prachu a popela, ani drsnou krásu výtvarů Prastarých. Tak jako ve všech ostatních městech, kde se tísnilo příliš mnoho lidí na malém prostoru, i tady vystupovala na povrch skutečná nátura obyvatel. Jejich krutost a ošklivost, kterou nedokázala skrýt žádná kamenická práce.

Přesto bylo ale Impérium dostatečně zajímavou kořistí. Irrien na okamžik uvažoval, jestli si ostatní kameny uvědomily svoji chybu, že sem nepřišly s ním. Že seděly na svých kamenných židlích a mluvily o svých ambicích a moci, svojí vypočítavosti a schopnostech hrát politické hry.

I přesto ale nemyslely dostatečně ve velkém. Myslely pouze v rámci ohromného nájezdu, když mohlo jít o mnohem víc. Flotila, kterou měl Irrien k dispozici, nebyla určená jen k tomu, aby přivezla zlato a otroky, i když samozřejmě získá obojí. Byla tu, aby zabrala, udržela a osídlila. Co bylo zlato vedle úrodné země bez nekonečného popela a prachu? Proč odvádět otroky zpět do země spálené válkami Prastarých, když si člověk mohl zabrat zemi, ze které pocházeli? A kdo tu bude, aby se ujistil, že získá největší kus téhle nové země?

Proč provést nájezd a stáhnout se, když může člověk smést své nepřátele a vládnout?

Nejprve bylo ale nutné vypořádat se s několika překážkami. Před městem byla flotila, pokud se to tak dalo nazvat. Irrien přemýšlel, jestli už se výzvědné lodě, které vyslali, vrátily. Jestli vědí, co je čeká. On sám možná v bitvě strach necítil, ale rozhodně věděl, jak ho rozsévat mezi slabšími muži.

Vstal, aby měl lepší výhled, a také proto, aby lidé, kteří ho sledovali z pobřeží, viděli, kdo to rozkázal. Uvidí ho samozřejmě jen ti s nejlepším zrakem, ale chtěl, aby pochopili, že tohle byla jeho válka, jeho flotila a už brzy také jeho město.

Všiml si příprav, které prováděli obránci. Menší lodě budou nepochybně brzy v plamenech. Způsob, jakým se flotila formovala do skupin, napovídal, že se připravuje k útoku. V přístavu byly nachystané zbraně, které se delosští chystali použít, jakmile se Irrienovo loďstvo dostane blíž.

„Váš velitel ví, co má dělat,“ pronesl Irrien a za řetěz si k nohám přitáhl vězně. „Co je zač?“

„Akila je nejlepší žijící generál,“ odpověděl bývalý námořník. Pak si všiml Irrienova pohledu. „Odpusť mi, můj pane.“

Akila. Irrien už to jméno slyšel a od Lucia toho o něm slyšel ještě mnohem víc. Akila, který osvobodil Haylon z nadvlády Impéria a ubránil ho před nepřátelskou flotilou. Akila, který, jak se říkalo, byl chytrý jako liška. Dokázal rychle udeřit tam, kde to nepřítel nejméně čekal.

„Vždy jsem si cenil schopných soupeřů,“ pronesl Irrien. „Meč potřebuje železo, které ho nabrousí.“

Jako by chtěl podtrhnout svá slova, tasil meč z černé kožené pochvy. Čepel byla černomodrá, ostrá jako břitva, matně se leskla olejem. Byla to věc, kterou by jiní lidé dokázali použít přinejlepším jako popravčí meč. On se s ní ale naučil zacházet obratně a získal sílu vládnout jí v boji. Měl samozřejmě i jiné zbraně: nože a škrťací struny, zahnutou měsíční čepel a ostnatou sluneční dýku. Ale tohle byla zbraň, kterou lidé znali. Neměla jméno, ale jen proto, že Irrien považoval pojmenovávání zbraní za hloupé.

V očích svého nového otroka viděl strach, který v něm vyvolal pohled na jeho zbraň.

„Za starých časů obětovali kněží před bitvou život otroka. Doufali, že tak utiší krvelačnost smrti a ta díky tomu nesáhne po generálovi. Pak začali obětovávat otroky bohům války a doufali, že si tak zajistí jejich přízeň. Poklekni.“

Irrien sledoval muže, který okamžitě poslechl, i přes hrůzu, kterou cítil. Nebo možná právě kvůli ní.

„Prosím,“ škemral.

Irrien ho kopl do boku. Muž padl na palubu, hlava mu vyčnívala přes bok lodi. „Řekl jsem ti, že máš mlčet. Zůstaň tu a buď rád, že nevěřím kněžím a jejich bláznovství. Pokud existují bohové smrti, jejich krvelačnost nelze uhasit, pokud jsou bohové války, jejich přízeň získává ten, kdo má nejvíc mužů.“

Obrátil se k ostatním mužům na lodi. Jednou rukou pozvedl meč a otroci, kteří čekali na jeho pokyn, se chopili rohů. Když přikývl, zaduli na ně. Irrien sledoval, jak jeho muži připravují katapulty a balisty, zapalují ohnivé střely.

Stál ve slunečních paprscích, bronzová pleť a tmavé šaty z něj dělaly stín na obrysu města před nimi.

„Řekl jsem vám, že se dostaneme do Delosu, a jsme tu!“ vykřikl. „Řekl jsem vám, že získáme město, a také ho získáme!“

Čekal, dokud neopadl souhlasný jásot.

„Po zvědech, které jsme jim poslali zpátky, jsem poslal zprávu a chystám se splnit to, co jsem řekl!“ Tentokrát Irrien na nic nečekal. „Každý muž, žena i dítě Impéria je teď otrokem. Pokud potkáte někoho bez značky majitele, je vám k dispozici. Můžete ho chytit a dělat si s ním, co dokážete. Každý, kdo bude tvrdit, že mu něco patří, lže. Můžete si to vzít. Kdokoli, kdo vás neposlechne, musí být potrestán. Kdokoli nám bude odporovat, patří k rebelům a nebude mu projevováno žádné milosrdenství!“

Milosrdenství. Další z těch vtipů, o kterých ostatní lidé vděčně předstírali, že existují. Proč by měl kdokoli nechávat svého nepřítele naživu, aniž by z toho něco měl? Popel dával prosté lekce: jsi slabý, zemřeš. Pokud jsi dost silný, vezmeš si od světa cokoli, co dokážeš ukořistit.

Irrien se chystal vzít si všechno.

Nejlepší na tom bylo, jak moc se teď cítil naživu. Probojoval se až na pozici Prvního kamene a pak zjistil, že už nemá kam pokračovat. Cítil, že stagnuje, že skončil v hloupých politických roztržkách týkajících se jednoho města a sloužících pro pobavení ostatních kamenů. Ale tohle... to mohlo být něco mnohem víc.

„Připravte se!“ vykřikl na své muže. „Poslouchejte mé rozkazy a uspějeme. Pokud selžete, budete pro mě méně než popel.“

Vrátil se k místu, kde stále ležel bývalý námořník. Hlavu měl stále vystrčenou přes bok lodi. Pravděpodobně si myslel, že to pro něj tímhle končí. Irrien si dávno všiml, jak lidé doufají, že horší už to nebude, místo toho, aby si všímali nebezpečí a konali.

„Mohl jsi zemřít v boji,“ řekl Irrien s mečem stále zdviženým. „Mohl jsi zemřít jako muž, a ne jako ubohá oběť.“

Muž na něj vyděšeně zíral. „Říkal jsi... říkal jsi, že na to nevěříš.“

Irrien pokrčil rameny. „Kněží jsou blázni, ale lidé jejich bláznovství věří. Povzbudí je to, aby lépe bojovali. Kdo jsem já, abych se proti tomu stavěl?“

Příšlápl otroka a dával si pozor, aby ho ostatní dobře viděli. Chtěl, aby všichni jasně vnímali okamžik, kdy začne jeho další vzestup.

„Předávám tě smrti,“ vykřikl. „Tebe i všechny, kdo se nám postaví!“

Bodnul ubožáka mečem do hrudi, zasáhl ho přímo do srdce. Na nic nečekal a meč pozvedl znovu. Pro jednu jeho popravčí meč splnil úkol, ke kterému byl původně určen. Hladce prošel mužovým krkem. Žádné milosrdenství, jen hrdost. První kámen by nikdy neměl zbraň, která není dokonalá.

Znovu pozvedl zakrvácený meč.

„Začněte!“

Zaduněly rohy a nebe zaplálo ohněm z katapultů. Lukostřelci vypustili salvu šípů směrem k nepřítelům. Menší lodě vyrazily kupředu ke svým cílům.

Irrien se na okamžik zamyslel nad tím „Akilou“. Mužem, který právě čekal na to, co se stane. Uvažoval, jestli se jeho rádoby nepřítel bojí.

Měl by.

KAPITOLA TŘETÍ

Thanos se skláněl nad tělem svého bratra a na okamžik nebo dva měl pocit, jako by se zastavil svět. Nevěděl v tu chvíli, co si myslet nebo cítit. Nevěděl, co dál dělat.

Předpokládal, že potom, co zabije Lucia, se bude cítit jako vítěz. Nebo že ucítí úlevu z toho, že už vše skončilo. Čekal, že lidé, které miloval, budou konečně v bezpečí.

Místo toho ale cítil, jak se v něm zvedá vlna smutku. Proléval slzy za bratra, který si to nejspíš ani nezasloužil. Ale na tom teď nezáleželo. Na čem záleželo, bylo, že Lucious skutečně byl jeho nevlastní bratr, a že je teď pryč.

Ležel mrtvý, s dýkou v srdci. Thanos cítil Luciovu krev na svých rukách a měl pocit, že na jedno tělo je jí až moc. Jedna jeho část doufala, že to bude jiné, že zjistí, co stálo za Luciovým šílenstvím, za jeho nekonečným zlem. Místo toho tu teď Lucious prostě jen ležel, tichý, jako prázdná skořápka.

Thanos by pro svého bratra chtěl něco udělat, postarat se mu o pohřeb nebo ho alespoň předat kněžím. Ale už když na to pomyslel, věděl, že to nejde. Mohla za to bratrova vlastní slova.

Šeropel se rozhodl vtrhnout do Impéria a pokud Thanos chtěl pomoci lidem, které měl rád, musel hned vyrazit.

Vstal, sebral meč a chystal se vyrazit ke dveřím. Sebral i Luciův meč. Zdálo se, že ze všech věcí na světě záleželo jeho bratrovi jen na zbraních. Thanos držel oba meče v rukách a překvapilo ho, jak podobné si jsou. A stejně ho překvapilo, když si uvědomil, že mu v cestě ke dveřím stojí osazenstvo hostince.

„Říkal, že seš princ Thanos,“ pronesl muž s rozježenými vousy a přejížděl prstem po ostří nože. „Seš?“

„Kameny platí za zajatce, jako jsi ty, dost peněz,“ řekl další.

Třetí přikývl. „A pokud ne oni, otrokáři určitě.“

Vyrazili kupředu a Thanos na nic nečekal a vyšel jim vstříc. Ramenem narazil do nejbližšího muže tak prudce, až ho po zádech srazil na stůl. Současně seknul mečem a zasáhl toho s nožem do paže.

Thanos slyšel, jak muž vykřikl, když se mu čepel zakousla do předloktí. Nezastavil se ale a třetího skopl po zádech mezi čtyři muže hrající kostky. Byli tak zabraní do hry, že ji nepřerušili ani ve chvíli, kdy bojoval s Luciem. Teď jeden z nich zavrčel, vstal a chopil se padajícího pobudy.

Během chvilky se stalo to, o co se ještě před několika chvílemi pokoušel Lucious: celá nálevna vstala a v mžiku se rozpoutala nepřehledná bitka. Muži, kteří se během Thanova souboje s bratrem drželi stranou, teď máchali noži a rozdávali rány pěstmi. Jeden se chopil židle a zaútočil Thanovi na hlavu. Thanos ukročil stranou, vykryl úder mečem, odsekl část židle a srazil ji směrem na jiného opilce.

Mohl zůstat a bojovat, ale myšlenka na to, že Ceres hrozí nebezpečí, ho hnala pryč. Byl si tak jistý, že dokáže zabránit invazi tím, že zastaví Lucia, a pak bude mít dost času zjistit pravdu o svých rodičích. Získá důkazy, které potřeboval, a vrátí se do Delosu. Teď ale neměl čas na nic dalšího.

Vyrazil ke dveřím. Krčil se a uhýbal před nenechavými rukama mužů, kteří se ho pokoušeli zachytit. Jednoho sekl přes stehno. Vyběhl na ulici...

...přímo do jednoho z nejhorších mraků prachu, jaké od svého příchodu do města viděl. Nezastavil se. Zavěsil si meče na opasek, natáhl si šátek přes ústa a nos a pokračoval kupředu tak rychle, jak mohl.

Slyšel za sebou hlasy mužů, kteří se ho pokoušeli pronásledovat, i když nechápal, jak můžou čekat, že ho v tomhle počasí najdou. Thanos tápal jako slepec. Prošel kolem obchodníka, který si už balil stánek, pak minul několik vojáků, kteří hlasitě kleli a krčili se u výklenku dveří, aby se aspoň částečně chránili před prachem.

„Podívej se na toho cvoka!“ slyšel Thanos jednoho z nich mluvit šeropelsky.

„Nejspíš spěchá, aby se přidal k invazi. Slyšel jsem, že Čtvrtý kámen Vexa se chystá odeslat další flotilu. Tři ostatní stále ještě plánují, co provést. První kámen před nimi má velký náskok.“

„Jako vždycky,“ odpověděl první.

Thana ale mezitím už zase pohltil prach. Hledal správný směr podle nejasných tvarů budov, vyhlížel značky visící nad ulicemi, osvětlené olejovými lampami. V kamenech budov také byly rytiny, očividně určené k tomu, aby místní našli cestu z ulice s vyrytým medvědem do ulice s klubkem hadů po hmatu, kdyby to bylo nutné.

Thanos o nich nevěděl dost na to, aby je mohl použít, ale i tak se snažil zrychlit krok.

Potkával lidi, kteří se snažili o totéž. Několikrát se zastavil a poslouchal. Snažil se zjistit, jestli kroky, které slyší, patří jeho pronásledovatelům nebo ne. Jednou se vmákl do výklenku a chopil se meče. Byl si jistý, že si pro něj jdou.

Místo toho ho minula skupina otroků. Měli tváře zakryté šátky chránícími je před prachem a na ramenou nesli nosítka, ze kterých slyšel Thanos obchodníka, který je poháněl.

„Rychleji, lenoši! Rychleji nebo vás nechám narazit na kůl. Musíme se dostat do přístavu dřív, než si to rozeberou.“

Thanos je sledoval, šel v jejich stopách, protože předpokládal, že budou znát cestu lépe než on. Nemohl je ale sledovat příliš zblízka, protože ve městě, jako bylo Závětrí, si všichni dávali pozor na případné zloděje či zabijáky. I tak se mu ale podařilo je následovat několika ulicemi, než se mu ztratili v prachu.

Na chvíli se zastavil a lapal po dechu. Stejně rychle, jako se objevila, se teď prachová bouře utišila, prach se náhle zvedl a odhalil mu výhled na přístav.

To, co tam viděl, ho na místě zmrazilo.

Předtím si myslel, že je v přístavu spousta lodí. Teď měl ale pocit, že jich je tam tolik, že se ani nemohou vejít na hladinu. Zdálo se, že by po nich mohl dojít suchou nohou až za obzor.

Mnoho z nich byly válečné lodě. Mnohem víc tu ale bylo obchodních lodí nebo menších veslic. Vzhledem k tomu, že hlavní flotila už ze Šeropelu odplula, měl být přístav prázdný, přesto to ale vypadalo, že už tu není místo pro žádnou další loď. Zdálo se, že se sem sjely všechny šeropelské lodě a že se všichni chystají urvat svůj kus Impéria.

Thanos si začal uvědomovat všechny souvislosti. Co to znamenalo. Tohle nebyla invazní armáda. Byla to celá země. Všichni viděli šanci získat pozemky, které jim byly odpírány. Teď se jich chystali zmocnit silou.

Nezávisle na tom, co to znamenalo pro ty, kteří už na nich sídlili.

„Co jsi zač?“ zeptal se ho blížící se voják. „Která flotila? Který kapitán?“

Thanos rychle přemýšlel. Pravda by vyvolala další potyčku a závoj prachu, který by mu poskytl útočiště, byl pryč. Nepochyboval o tom, že byl teď pokrytý prachem stejně, jako všichni domorodci. Kdyby ale někdo zjistil, co je skutečně zač – že je z Impéria, neskončilo by to dobře.

Na okamžik se zamyslel, co asi v Šeropelu dělají se špiony. Ať už to bylo cokoli, určitě to nebylo nic příjemného.

„Z jaké flotily jsi?“ zeptal se ho muž znovu hrubým hlasem.

„Z flotily Čtvrtého kamene Vexy,“ vyštěkl Thanos stejně hrubě. Snažil se tvářit, že na podobné věci nemá čas. Nebylo to zrovna složité, protože měl málo času na to, aby se vrátil k Ceres. „Prosím, řekni mi, že ještě není pozdě a že neodpluli.“

Druhý muž se rozesmál. „Zdá se, že máš smůlu. No co, myslel sis, že můžeš sedět v hospodě a loučit se s děvkami? Marníš čas, promarníš svoji šanci.“

„Zatraceně!“ pronesl Thanos a hrál dál. „Nemůžou být všichni pryč. A co ostatní lodě?“

Muž se znovu rozesmál. „Můžeš se jich zeptat, jestli chceš. Ale pokud si myslíš, že je někde posádka, ve které je ještě místo, asi jsi byl hodně mimo. V dnešní době se chce přidat každý.“

Polovina z nich ani nemůže pořádně bojovat. Něco ti řeknu, možná bych ti mohl najít místo v jedné z posádek Starého Ježatce. Třetí kámen si dává na čas. Budu za to chtít jen polovinu tvého podílu.“

„Možná, pokud se mi nepodaří najít chlapce, ke kterým patřím,“ odpověděl Thanos. Každý okamžik, který byl tady, byl okamžik, kdy nebyl na cestě zpátky do Delosu s jedinou posádkou, která by se ho nepokusila zabít v okamžiku, kdy by zjistila, co je zač.

Druhý muž pokrčil rameny. „Takhle pozdě už lepší nabídku nedostaneš.“

„Uvidíme,“ odpověděl Thanos a vyrazil k lodím.

Naoko musel vypadat, že se dívá po jedné z lodí flotily, ke které se údajně chtěl přidat. Doufal ale, že žádnou takovou nenajde. Poslední věcí, kterou by si přál, byla nucená služba v šeropelském námořnictvu.

Kdyby to ale bylo nutné, klidně by to udělal. Pokud by to znamenalo, že se bude moct vrátit k Ceres, pokud by to znamenalo, že jí bude moct pomoci, risknul by to. Odehrál by svoji roli šeropelského válečníka, který se snaží dostat na loď. Kdyby tu ještě byla hlavní flotila, možná by to byla první věc, kterou by udělal. Pokusil by se dostat co nejbliž k Prvnímu kameni a zabít ho.

Ale teď, i kdyby plul s druhou flotilou, by se dostal do Delosu už příliš pozdě. Rozhodně by nemohl nikomu pomoci. Proto procházel mezi loděmi a sledoval válečníky, jak nosí sudy s čerstvou vodou a bedny s jídlem. Thanos prorazil díru minimálně do tří soudků, ale taková chabá sabotáž nemohla podobnou flotilu nijak zpomalit.

Raději se dál rozhlížel. Viděl muže i ženy chystající si zbraně a poutající otroky k veslům. Viděl prachem pokryté kněží, kteří pronášeli modlitby, přáli štěstí flotile a obětovali zvířata takovým způsobem, že se z prachu a popela stávalo krvavé bláto. Viděl dvě skupiny vojáků s různými prapory, jak se hádají, která skupina má právo projít jako první.

Viděl toho hodně, co ho rozčilovalo, a ještě víc, kvůli čemu se bál o Delos. Nemohl najít jednu věc a byla to právě věc, kterou najít chtěl. Byly tu stovky lodí všech možných tvarů, velikostí a barev. Byly tu lodě až po okraj nabitě drsnými válečníky, i čluny, které vypadaly, že to jsou jen narychlo přestavěné vyhlídkové bárky, ze kterých by se lidé měli na invazi spíš dívat, než se jí účastnit.

Co ale neviděl, byla loď, na které sem připlul. Potřeboval se dostat zpátky k Ceres, a právě teď Thanos neměl ani ponětí, jak to udělat.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Stephania probíhala hradem, poháněl ji zvuk válečných rohů. Utíkala jako jelen před skupinou lovců. Pokud se nedostane pryč teď, nebude úniku. Co se týká Ceres, udělala toho už dost.

„Jen ať se o ni postará Šeropel,“ pronesla.

Vracela se hradem ve svých stopách, na místo, kde se vstupovalo do tunelů pod městem. Doufala, že Elethe stále hlídá únikovou cestu tak, jak jí přikázala. Byl čas utéct. Pokud by je chytili rebelové, bylo by to špatné. Pokud by se ale zapletly do bitvy mezi Delosem a Pěti kameny, bylo by to mnohem horší.

Až na to...

Stephania se zastavila a podívala se z okna směrem k přístavu. Viděla nebe potemnělé střelami, hořící lodě a invazní flotilu jako temnou stuhu blížící se k pobřeží. Stephania přeběhla na místo, kde měla výhled přes hradby z druhé strany, a viděla za nimi hořet ohně.

Ať se teď vydá kterýmukoli směrem, všude narazí na nepřátele. Nemohla vyklouznout po moři, stejnou cestou, jako se dostala do Delosu. Nemohla riskovat únik z města za hradby, protože pokud by v čele invaze stála ona, vyslala by nájezdníky, aby zapalovali vesnice a hnali lidi zpátky k Delosu. Nemohla si dovolit chodit po Delosu, protože by ji mohli uvěznit povstalci.

Kde ale byli všichni ti vojáci? Stephania cestou dovnitř prošla kolem několika stráží, její přestrojení bohatě stačilo k tomu, aby je převezla. Nebylo jich ale moc. Hrad působil jako loď duchů, opuštěný kvůli mnohem zásadnějším záležitostem. Když vyhlédla ven, viděla povstalce v naleštěných zbrojích a se sesbíranými zbraněmi, jak pochodují ulicemi. Určitě jich bylo několik poblíž, ale kolik a kde?

Stephanii něco napadlo. Byla to spíš jen možnost než skutečný plán. Přesto, čím víc nad tím přemýšlela, tím víc jí to připadalo jako nejlepší volba. Nepatřila k těm, kteří se vrhali kupředu bez přemýšlení. V jejích kruzích by tak totiž padla do rukou někomu jinému, dočkala by se vyhnanství nebo něčeho horšího.

Byly ale časy, kdy si situace žádala rozhodnou akci. Když bylo v sázce něco důležitého, mohla být zdrženlivost stejně špatná, jako přílišná rychlost.

Stephania konečně dorazila k Elethe, která se neustále rozhlížela. Bloudila pohledem od vstupu do tunelů k městu a zase zpátky, jako by čekala, že se každou chvíli přiznou hordy nepřátel.

„Je čas jít, má paní?“ zeptala se Elethe. „Je Ceres mrtvá?“

Stephania zavrtěla hlavou. „Došlo ke změně plánu. Pojd' se mnou.“

K Elethině cti je nutno říct, že nezaváhala. Vyrázila za Stephanii i přes všechny obavy, které musela cítit.

„Kam jdeme?“ zeptala se Elethe.

Stephania se usmála. „Do žaláře. Rozhodla jsem se, že mě vydáš povstalcům.“

To služebnou šokovalo. I když to nebylo nic v porovnání s tím, jak se zatvářila, když jí Stephania vylíčila svůj plán.

„Jsi připravená?“ zeptala se jí Stephania, když se dostaly k žaláři.

„Ano, má paní,“ odpověděla Elethe.

Stephania složila ruce za zády, aby to vypadalo, že je svázaná, a pak vyrazila kupředu. Snažila se vypadat, že je strašlivě vyděšená. Elethe svoji roli drsného povstalce, který zrovna zajal nepřítel, hrála překvapivě dobře.

U hlavních dveří hlídala dvojice strážných, seděli u stolu a hráli karty. Očividně měli dlouhou chvíli. Některé věci se nezmění, ať už velí kdokoli.

Když se Stephania přiblížila, vzhledli. Stephanii pobavilo překvapení, které v jejich pohledech viděla.

„Je to... ty jsi zajala paní Stephanii?“ zeptal se jeden.

„Jak jsi to dokázala?“ zeptal se druhý. „Kde jsi ji našla?“

Stephania v jejich hlasech slyšela, že tomu nemůžou uvěřit. Ale také to, že neví, co dál dělat.

„Plížila se z Ceresiných komnat,“ odpověděla Elethe. Služebná byla skutečně dobrá lhářka. „Můžete... potřebuji to někomu říct, ale nevím komu.“

Dobrý tah. Oba se teď dívali na Elethe, jako by se nemohli rozhodnout, co udělat. To byl okamžik, kdy Stephania použila jehly, které měla skryté v dlaních. Bodla jimi strážné do krku. Hmátli po zbraních, ale jed účinkoval velmi rychle a krví se jim rozšířil do celého těla. O dva údery srdce později už oba leželi na zemi mrtví.

„Podej klíče,“ přikázala Stephania a pokynula k jednomu ze strážných.

Elethe ji poslechla a odemkla žalář. Cely byly nacpané k prasknutí. Přesně tak, jak Stephania očekávala. Nebo alespoň doufala. Každopádně tam nebyli žádní další strážní. Všichni bojeschopní muži byli očividně na hradbách.

V žaláři byli muži, kteří patřili k vojákům a strážným, mučitelům nebo loajálním královským. Stejně tak i ženy. Stephania viděla několik svých služebných, které jí teď připadaly poněkud hloupé. V této situaci by i ona sama považovala za rozumnější, kdyby zradily loajalitu vůči ní a předstíraly službu novému režimu. Hlavní ale bylo, že je našla.

„Paní Stephanie?“ pronesla jedna, jako by nemohla uvěřit vlastním očím. Jako kdyby byla Stephania jejich spasitelka.

Stephania se musela pousmát. Líbilo se jí, když ji lidé viděli jako svoji hrdinku. Většinou pak byli ochotni obětovat mnohem víc, než by obětovali kvůli obyčejné poslušnosti. A navíc se jí líbilo, když mohla proti Ceres použít její vlastní zbraně.

„Poslouchejte,“ pronesla. „Hodně vám toho sebrali. Měli jste toho tolik a rebelové, tihle prostáčky, se odvážili vám to sebrat. Přišel čas vzít si to zpátky.“

„Přišla jsi nás osvobodit?“ zeptal se jeden bývalý voják.

„Přišla jsem udělat mnohem víc,“ odpověděla Stephania. „Získáme zpět hrad.“

Nečekala nadšení. Nebyla romantik, který potřeboval blázny, aby mu tleskali při každém rozhodnutí. Nervózní mumlání ale nebylo příjemné.

„Copak se bojíte?“ vykřikla.

„Tam nahoře budou rebelové!“ bránil se jeden ze šlechticů. Stephania ho znala. Hlavní správce Scarel vyzýval ostatní, jen pokud věděl, že vyhraje.

„Ne dost na to, aby udrželi hrad,“ odpověděla Stephania. „Ne teď. Všichni povstalci, kteří toho jsou schopní, jsou na hradbách a snaží se odvrátit invazi.“

„A co je s invází?“ ozvala se nějaká šlechtična. Nebyla o moc lepší než šlechtic, který mluvil před ní. Stephania věděla, jaké věci dělala, než se provdala kvůli penězům. Většina lidí by se při zmínce o nich červenala.

„Aha, chápu,“ odpověděla Stephania. „Raději budete sedět v hezkém a bezpečném žaláři, dokud to všechno neskončí. No a co pak? Přinejlepším strávíte své životy v téhle páchnoucí díře, pokud se ovšem rebelové nerozhodnou vás v tichosti odpravit, až zjistí, jak hrozní vězni jste. A pokud vyhraje druhá strana... myslíte si, že vás celý ochrání? Pro ně už nebudete urození. Budete sloužit jejich zábavě. Krátké zábavě.“

Odmlčela se, aby ostatní mohli zpracovat její slova. Potřebovala, aby se cítili jako zbabělci už jen při představě, že by tu zůstali.

„Nebo můžete vyjít ven,“ pokračovala Stephania. „Zmocníme se hradu a zavřeme ho před našimi nepřáteli. Zabijeme ty, kteří se nám postaví. S Ceres už jsem se vypořádala, takže nás nezastaví. Udržíme hrad, dokud se rebelové a nájezdníci nepobijí mezi sebou, a pak získáme zpátky i Delos.“

„Pořád tu jsou strážní,“ pronesl někdo. „A bojepání. Nemůžeme bojovat s bojepány a vyhrát.“

Stephania pokynula Elethe, která začala odemykat cely. „Vždycky je nějaký způsob. S každým strážným, kterého zabijeme, získáme další zbraně. A víme, kde je zbrojnice. Ale klidně si tu zůstaňte a shnijte. Zavřu dveře a později sem pošlu několik mučitelů. Je mi to jedno.“

Následovali ji. Přesně, jak Stephania předpokládala. Nezáleželo na tom, jestli to udělali ze strachu, hrdosti nebo kvůli loajalitě. Záleželo na tom, že ji následovali. Následovali ji skrz hrad a Stephania začala udělovat rozkazy. I když se snažila, aby to jako přímé rozkazy neznělo. Alespoň prozatím ne.

„Lorde Hwele, mohl bys vzít několik schopných mužů a zapečetit kasárna strážných?“ pronesla Stephania. „Nechceme, aby se z nich povstalci dostali ven.“

„A muži věrní Impériu?“ zeptal se šlechtic.

„Ti mohou dokázat svoji věrnost tím, že zabijí zrádce,“ odpověděla Stephania.

Šlechtic spěchal, aby splnil její rozkaz. Poslala jednu ze služebných, aby sehnala ostatní, a požádala šlechticnu, aby předala rozkazy sloužícím, kteří si zachovali loajalitu.

Stephania přelétla pohledem po skupině, která ji doprovázela. Přemýšlela, kdo jí bude užitečný, kdo měl tajnosti, které proti němu mohla využít. Či slabosti bude snadné využít k ovládnutí druhých a kdo pro ni bude nebezpečný. Šlechtice, který se tolik bál boje, poslala hlídat brány a hašteřivou vdovu poslala do kuchyně, kde nemohla napáchat žádné škody.

Cestou se k nim přidávali další lidé. Strážní a sloužící se k nim přidávali přesně podle rčení kam vítr, tam pláště. Stephaniiny služebné před ní poklekaly a nechaly se odesílat s úkoly pryč.

Občas narazili na povstalce, který se nechtěl přidat. Takový člověk zemřel. Někteří zemřeli rychle při útoku šlechticů, kteří je připravovali o zbraně a tloukli je k smrti. Jiní zemřeli s nožem v zádech nebo s otrávenou šipkou v krku. Stephaniiny služebné věděly, jak plnit své povinnosti.

Když Stephania uviděla královnu Athénu, uvědomila si, že přemýšlí, co s ní provede.

„Co se to děje?“ zeptala se královna. „O co tu jde?“

Stephania její blekotání ignorovala.

„Tio, chci, abys zjistila, jak to vypadá ve zbrojnicích. Potřebujeme zbraně. Předpokládám, že hlavní správce Scarel už někde bojuje.“

Pokračovala v chůzi směrem k velké síni.

„Stephanie,“ pronesla královna Athéna. „Žádám tě, abys mi vysvětlila, co se děje.“

Stephania pokrčila rameny. „Udělala jsem to, co jsi měla udělat ty. Osvobodila jsem tuhle loajální skupinu.“

Byl to tak prostý argument, a přitom tak elegantní, že nebylo nutné říkat víc. To Stephania zachránila ostatní šlechtice. To jí dlužili za svoji svobodu a možná i životy.

„Já byla také zajata,“ vyštěkla královna.

„Aha, samozřejmě. Kdybych to věděla, osvobodila bych tě společně s ostatními. Teď mě ale omluv, musím získat hrad.“

Stephania vyrazila pryč. Věděla, že nejlepší způsob, jak vyhrát hádku, je nedat druhému šanci mluvit. Nebyla překvapená, když ji ostatní následovali.

Zaslechla zvuk blízkého boje. Pokynula těm, kteří ji následovali, a zamířila ke schodišti. Chtěla se dostat na balkon. Rychle našla to, co hledala. Samozřejmě dobře věděla, kam jít, stejně jako všichni ostatní.

Dole viděla boj, který by zřejmě většinu lidí zaujal. Tucet svalnatých mužů, z nichž žádný neměl stejnou zbroj ani zbraň, jako kterýkoli další, bojoval před hlavní bránou. Bojovali proti nejméně dvojnásobné přesile strážných vedených hlavním správcem Scarelem. Na začátku boje byla přesila možná trojnásobná. Zdálo se ale, že svalnatí muži vyhrávají. Stephania viděla těla mužů v imperiálních zbrojích ležící na dlažbě všude kolem. Šlechtic, který si rád vybíral, s kým bude bojovat, zřejmě konečně přebral.

„Blázen,“ pronesla Stephania.

Stephania je okamžik sledovala. Kdyby toho v Aréně neviděla už dost, možná by v tom spatřila i jistou divokou krásu. Viděla muže s obrovskou sekerou, jak toporem srazil k zemi dva protivníky, pak se obrátil a zaťal ji do jednoho z nich tak prudce, že ho málem přesekl vejpůl. Bojepán s řetězem v rukách se dostal za záda jinému vojákovi a omotal mu řetěz kolem krku.

Byla to impozantní ukázka statečnosti. Možná, že ji mělo dřív napadnout koupit si tučt bojepánů a proměnit je ve správně loajální osobní stráž. Jediným problémem by byl jejich nedostatek nenápadnosti. Stephania se otřásla, když viděla cákanec krve, který vyletěl málem až k balkonu.

„Nejsou úžasní?“ zeptala se jedna ze šlechticů.

Stephania se na ni podívala s tak zachmuřeným výrazem, jaký jen dokázala zahrát. „Myslím, že jsou to blázni.“ Luskla prsty směrem k Elethe. „Elethe, nože a luky. Hned.“

Služebná přikývla a Stephania ji sledovala, když společně s ostatními tasila vrhací zbraně a šípky. Několik strážných mělo krátké luky ze zbrojnice. Jeden měl lodní kuši, která určitě sloužila lépe na palubě než na balkoně. Váhali.

„Máme tam naše lidi,“ pronesl šlechtic.

Stephania mu vytrhla z ruky lehký luk. „Jenže ti stejně zemřou, když s nimi tak špatně bojují. Takhle nám alespoň dávají šanci zvítězit.“

Vítězství bylo vše, o co tu šlo. Jednoho dne to možná ostatní pochopí. Ale možná by bylo lepší, kdyby nepochopili. Stephania by byla nerada, kdyby je musela zabít.

Teď ale sebrala luk a pokusila se napnout tětívu. S jejím rozměrným břichem to nebylo nic lehkého, ale když střílela směrem dolů, téměř na tom nezáleželo. Rozhodně nezáleželo na tom, že neměla čas mířit. Vzhledem k množství lidí dole bylo jisté, že něco trefí.

A co víc, ostatní to považovali za signál.

Rozpršely se šípy. Stephania sledovala, jak jeden prorazil svaly na bojepánově paži. Bojepán zařval jako zraněné zvíře, pak ho zasáhly další tři šípy do hrudi. Nože se leskly a řezaly a bodaly a nořily se do masa. Muži zasažení otrávenými šípkami nejspíš ani nezaznamenali otravu a už je srážely šípy.

Stephania viděla, že s bojepány padají i imperiální vojáci. Hlavní správce Scarel na ni upřel obviňující pohled. Rukou svíral šípku z kuše, která mu prorazila břicho. Muži dál padali pod útoky bojepánů nebo nacházeli mezery v jejich obraně jen proto, aby za okamžik padli zasažení šípy.

Stephanii to bylo jedno. Až ve chvíli, kdy padl poslední bojepán, pozvedla ruku a zastavila útok.

„Tolik...“ začala šlechtice, ale Stephania se k ní prudce obrátila.

„Nebud' hloupá. Připravili jsme Ceres o její zálohy a získali jsme hrad. Na ničem jiném nezáleží.“

„A co Ceres?“ zeptal se jeden ze strážných. „Je mrtvá?“

Stephania přimhouřila oči. Tohle byla jediná část jejího plánu, která ji rozčilovala.

„Zatím ne.“

Musejí udržet hrad, než skončí invaze. Pokud by se rebelům nějak podařilo získat ho zpátky, bude se jim Ceres hodit k vyjednávání. Možná se jim bude hodit i jako dar pro Pět kamenů Šeropelu. Když bude Ceres naživu, možná to dokonce přiláká Thana, aby se ji pokusil zachránit. Stephania by se jim pak mohla pomstít oběma současně.

Prozatím to znamenalo, že Ceres nesmí zemřít. Přesto ale může trpět.

Může a také bude.

KAPITOLA PÁTÁ

Ceres se vznášela nad ostrovy z hladkého kamene, které byly tak krásné a nádherné, až se jí z toho draly do očí slzy. Poznala práci Prastarých. Téměř okamžitě si vzpomněla na svoji matku.

Vzápětí ji uviděla v dálce před sebou, stále ještě zahalenou v mlze. Spěchala k ní, dokonce viděla, jak se k ní matka otáčí, ale nezdálo se, že se k ní přibližuje.

Byla mezi nimi široká propast. Ceres skočila a napřáhla ruku. Viděla, že její matka také natahuje ruku, aby ji zachytila, a Ceres si na okamžik myslela, že se jí to podaří. Otřely se o sebe prsty a pak už Ceres jen padala.

Dopadla doprostřed bitvy. Kolem se míhaly postavy. Byli tu i mrtví, jejich smrt jim očividně nijak nebránila bojovat. Lord West bojoval po boku Anky, Rexus po boku stovky mužů, které Ceres pobila v nejrůznějších soubojích. Byli všude kolem, bojovali mezi sebou, bojovali proti celému světu...

Poslední dech stál přímo před ní. Bývalý bojepán byl stejně ohromný a děsivý, jako vždy. Ceres si uvědomila, že právě přeskočila jeho hůl s čepelemi a natáhla ruku, aby ho proměnila v kámen tak, jako minule.

Tentokrát se ale nic nestalo. Poslední dech ji srazil k zemi a triumfálně se nad ní tyčil. Teď se z něj ale stala Stephania a místo zbraně držela lahvičku, ze které stoupaly výpary, které Ceres štípaly v nose.

Pak se Ceres probudila. Ihned si uvědomila, že skutečnost nebyla o nic lepší než její sny.

Když se probudila, cítila pod rukama drsný kámen. Na okamžik si pomyslela, že ji Stephania nechala v její komnatě, nebo že je možná dokonce stále s ní. Ceres se prudce obrátila, aby s ní mohla bojovat. Zjistila ale, že na to nemá prostor.

Nutila se dýchat pomalu, bojovala se strachem, který se jí postupně zmocňoval a hrozil, že ji připraví o rozum. Všude kolem byly kamenné zdi. Až když se podívala vzhůru a uviděla kovovou mříž, uvědomila si, že je v díře, a ne pohřbená zaživa.

Díra byla stěží dost široká k tomu, aby si v ní sedla. Rozhodně si v ní nemohla lehnout a natáhnout nohy. Ceres se natáhla vzhůru a ohmatala mříž. Pokusila se vyvolat svoji moc, aby je ohnula nebo roztrhla.

Nic se nestalo.

Zmocnila se jí hrůza. Znovu se pokusila vyvolat svoji moc, tentokrát pomalu a jemně. Vzpomínala na to, jak ji matka napomínala, když se příliš vyčerpala při pokusu o získání města.

Cítila se teď podobně, ale současně úplně jinak. Předtím to bylo, jako kdyby místa, kterými její moc proudila, byla spálená, bolela ji tolik, že svoji moc nemohla použít. Připadala si prázdná.

Tentokrát se ale cítila jako normální člověk. I když jí to připadalo jako méně než nic v porovnání s tím, čím byla ještě před nedávnem. Nebylo pochyb, kdo za to může: Stephania a její jed. Někde se jí nějak podařilo zjistit, jak Ceres připravit o moc, kterou jí propůjčovala krev Prastarých.

Ceres plně cítila rozdíl mezi současným stavem a tím, co se stalo předtím. Minule to bylo jako dočasná slepota – stalo se toho příliš v příliš krátkém čase, ale postupně se to zlepšovalo. Tentokrát to ale bylo, jako by jí vrány vyklovaly oči.

Přesto se znovu chopila mříží, doufala, že se plete. Napjala se, zabrala ze všech sil. Mříž se nepohnula ani o kousek. Nepohnula se dokonce ani, když Ceres zabrala tak silně, až si sedřela kůži na dlaních.

Překvapeně vykřikla. Někdo na ni shora chrstnul vědro vody. Celá mokrá padla na zem a schoulila se u kamenné zdi. Když jí do zorného pole vešla Stephania, pokusila se Ceres nasadit drsný výraz. Právě teď jí ale byla příliš velká zima a byla příliš mokrá na to, aby to vypadalo věrohodně. Stephania se posměšně sklonila nad mříží.

„Takže jed zabral,“ pronesla bez okolků. „No, ještě aby ne, když jsem za něj tak drazě zaplatila.“

Ceres viděla, jak si Stephania sáhla na břicho, ale nestihla se zeptat, co tím Stephania myslela.

„Jak se cítíš, když jsem tě připravila o jedinou věc, díky které jsi byla výjimečná?“ zeptala se Stephania.

Jako kdybych uměla létat, ale teď se nemohla ani plazit. Ceres se ale nechystala dopřát jí to potěšení.

„Nezažily jsme tohle už jednou, Stephanie?“ zeptala se. „Víš, jak to dopadne. Já uteču a ty dostaneš, co si zasloužíš.“

Stephania na ni chrstla další vědro vody. Ceres se vrhla proti mřížím. Slyšela přitom Stephaniein smích, což ji ještě víc rozzuřilo. Bylo jí jedno, že nemá k dispozici svoji moc. Pořád ještě měla výcvik jako bojepán a hodně se toho naučila na ostrově u lesních lidí. Pokud to bude nutné, zardousí Stephaniei holýma rukama.

„Podívej se na sebe. Chováš se jako zvíře, což taky jsi,“ pronesla Stephania.

To stačilo, aby se Ceres trochu zklidnila. Nechystala se chovat tak, jak si Stephania přála.

„Měla jsi mě zabít, když jsi měla příležitost,“ pronesla Ceres.

„To jsem chtěla,“ odpověděla Stephania, „ale věci se občas nevyvíjejí tak, jak bychom si přáli. Jen se podívej, jak se to vyvinulo mezi tebou a Thanem. Nebo mnou a Thanem. Konec konců, to se mnou se oženil, že?“

Ceres se musela zapřít rukama o stěnu, aby se uklidnila a odolala pokušení znovu se na Stephaniei vrhnout.

„Bývala bych ti podržela krk, ale pak jsem zaslechla válečné rohy,“ pokračovala Stephania. „A pak mi došlo, že bude snadné zmocnit se hradu. Takže jsem si ho vzala.“

Ceres zavrtěla hlavou. Nemohla tomu uvěřit.

„Hrad jsem osvobodila.“

Udělala mnohem víc než jen to. Naplnila ho rebely. Zajala lidi, kteří byli loajální Impériu, a uvěznila je. Ostatním dala šanci, dala...

„Aha, už ti to dochází, že?“ zeptala se Stephania. „Všichni ti lidé, kteří ti tak ochotně děkovali za svobodu, se ke mně stejně ochotně přidali. Budu si na ně muset dát pozor.“

„Budeš si muset dávat pozor na spoustu věcí,“ vyštěkla Ceres. „Myslíš si, že tě rebelové jen tak nechají hrát si na královnu? Nebo bojepáni?“

„Ach,“ vzdychla přehnaně rozpačitě Stephania. Ceres vyděšeně čekala, co přijde dál. „Asi pro tebe mám špatnou zprávu týkající se tvých bojepánů. Ukázalo se, že i ten nejlepší bojovník zemře, když ho zasáhneš šípem do srdce.“

Pronesla to tak netečně, tak posměšně, ale i kdyby to byla jen z poloviny pravda, Ceres by to zlomilo srdce. Bojovala po boku bojepánů. Cvičila s nimi. Byli to její přátelé a spojenci.

„Prostě se ti líbí být krutá,“ prohlásila Ceres.

K jejímu překvapení Stephania zavrtěla hlavou.

„Nech mě hádat. Myslíš si, že nejsem o nic lepší než ten idiot Lucious? Muž, který si nedokázal nic užít, pokud přitom někdo jiný nevrátil bolestí? Myslíš, že jsem jako on?“

Z Ceresina pohledu to vypadalo jako dost přesný popis. Zvláště s ohledem na to, co mělo pravděpodobně přijít dál.

„A nejsi?“ zeptala se Ceres. „Ach, omlouvám se, už jsem si myslela, že to ty jsi mě hodila do kamenné díry a chtěla mě tu čekat na smrt.“

„Vlastně čekáš na mučení,“ pronesla Stephania. „Ale to jsi jen ty. Ty si zasloužíš všechno, co si pro tebe chystám. Protože jsi mi toho tolik sebrala. Thanos byl můj.“

Možná tomu skutečně věřila. Možná upřímně věřila tomu, že je normální zabít své soupeře v lásce i v životě.

„A co to ostatní?“ zeptala se Ceres. „Pokusíš se mě snad přesvědčit, že jsi v jádru dobrý člověk? Protože se obávám, že ten dojem vzal za své s lodí, která mě měla vzít na Ostrov vězňů.“

Možná ji neměla tak popichovat, protože Stephania vzala třetí vědro vody. Zdálo se, že se chvíli rozmýšlí, co s ním udělat, pak ale pokrčila rameny a vychrstla jeho obsah na Ceres. Voda byla mrazivě studená.

„Chci jen říct, že dobrota s tím nemá co dělat, hlupačko,“ štekla na třesoucí se Ceres. „Žijeme ve světě, který se tě bez ptaní pokusí připravit o vše, co máš. Zvláště, když jsi žena. Vždycky tu budou tací, jako Lucious. Vždycky se najde někdo, kdo chce jen brát.“

„A s takovými bojujeme,“ prohlásila Ceres. „Osvobozujeme ostatní! Chráníme je.“

Stephanii to rozesmálo.

„Vážně věříš tomu, že ty šílenosti fungují, že ano?“ zeptala se Stephania. „Myslíš si, že lidé jsou v jádru dobří, a když jim dáš šanci, budou se chovat správně.“

Pronesla to, jako by to bylo něco, z čeho si jde dělat legraci. Jako kdyby to nebyl dobrý přístup k životu.

„Takový ale život není,“ pokračovala Stephania. „Život je boj, ve kterém musíš bojovat, jakýmkoli způsobem dokážeš. Nikomu nesmíš dopřát moc, aby ti vládnul, ale sama shromažďuješ tolik moci, kolik můžeš, protože právě tak máš sílu rozdrtit ty, kteří se tě pokusí zradit.“

„Nepřipadám si zrovna zdrceně,“ opáčila Ceres. Nehodlala připustit, aby Stephania viděla, jak moc slabá se právě cítí. Jak prázdná se cítí. Bude se tvářit, že je silná, a bude doufat, že se jí podaří najít způsob, jak znovu zesílit.

Stephania pokrčila rameny.

„Ještě budeš. Tvoji rebelové právě bojují s armádou Šeropelu. Možná se jim podaří zvítězit. Pak tě vyměním za možnost volného odchodu z města i s tolika věcmi, kolik jen poberu. Spíše bych ale řekla, že se Šeropel prožene městem jako záplavová vlna. Nechám ji rozbít se o hradby a pak si s nimi promluví.“

„Ty si myslíš, že se muži jako oni budou bavit s tebou?“ zasmála se Ceres. „Zabijí tě.“

Ceres si nebyla jistá, proč vlastně Stephanii varovala. Na světě by bylo lépe, kdyby Stephanii někdo zabil. I kdyby to měla být armáda Šeropelu.

„Myslíš, že jsem si to nepromyslela?“ odporovala Stephania. „Šeropel je rozdělený. Nemůže si dovolit nechat své vojáky sedět na místě a obléhat hrad, který nejde rychle dobýt. Během několika týdnů by začali bojovat mezi sebou, pokud ne dřív. Budou se mnou mluvit.“

„A myslíš, že s tebou budou jednat na rovinu?“ zeptala se Ceres.

Někdy skutečně nemohla uvěřit tomu, jak arogantní Stephania je.

„Nejsem blázen,“ pronesla Stephania. „Na prvním setkání nechám jednu svoji služebnou, aby se za mě vydávala. Takže pokud by se nás pokusili zradit, budu mít čas utéct skrz tunely. A potom vytáhnu tebe. Na kolenou a v řetězech. Předám tě Prvnímu kameni Irrienovi. Dar, díky kterému začnou mírová jednání. A kdo ví, možná, že bude První kámen Irrien... přístupný tomu, aby se naše dva národy spojily. Cítím, že po boku někoho takového bych dokázala velké věci.“

Ceres při těch slovech zavrtěla hlavou. Rozhodně se nechystala pokleknout na Stephaniiin příkaz, ani na příkaz jakéhokoli jiného šlechtice. „Myslíš si, že ti poskytnu to zadostiučinění —“

„Myslím, že nemusím čekat, až mi ty cokoli poskytněš,“ vyštěkla Stephania. „Můžu si od tebe vzít cokoli, co budu chtít. Včetně tvého života. Pamatuj si, co ti řeknu: kdyby nebylo téhle války, poskytla bych ti milosrdenství a rovnou tě zabila.“

Zdálo se, že Stephania má skutečně divný pohled na to, jak vypadá milosrdenství, a vlastně i na všechno ostatní.

„Co se s tebou stalo?“ zeptala se jí Ceres. „Proč jsi taková?“

Stephania se při těch slovech usmála. „Viděla jsem svět, jaký je. A teď svět uvidí, jaká jsi ty. Nemůžu tě zabít, takže zničím symbol, za který ses vydávala. Budeš bojovat za mě, Ceres. Znovu a znovu, bez moci, díky které si lidé mysleli, že jsi něco zvláštního. A mezi námi, najdeme způsob, jak to udělat ještě horší.“

Znělo to úplně stejně, jako kdyby mluvil Lucious nebo kterýkoli jiný královský.

„Mě nezlomíš,“ slíbila jí Ceres. „Nezhrouť se a nebudu pro tvé pobavení prosit o milost. Ani kvůli tvé ubohé mstě, nebo jak tomu chceš říkat.“

„Ale budeš,“ slíbila jí na oplátku Stephania. „Poklekneš před Prvním kamenem Šeropelu a budeš škemrat, aby ses mohla stát jeho otrokem. O to se postarám.“

KAPITOLA ŠESTÁ

Felene ve své době ukradla spoustu lodí a teď měla radost, že tahle patří k těm lepším. Byl to spíš člun než loď, ale i tak se na něm plulo krásně. Zdálo se, že reaguje na pouhou myšlenku. Felene měla pocit, jako by s lodí tvořila jednu duši.

„Jedna díra mě nedostane,“ pronesla Felene a vylila vodu, která se do loďky nahnula přes bok. I to ji bolelo a ve chvílích, kdy musela veslovat, protože vítr ustal...

Už při té myšlence se otřásla.

Opatrně zkoušela, co jí zranění dovolí. Hýbala rukou všemi směry, aby natáhla svaly na zádech. Při některých pohybech mohla své zranění úplně ignorovat, ale při některých—

„Do hlubin s tebou!“ zaklela Felene, když jí zády projela žhavá bolest.

Nejhorší na tom bylo, že každý záblesk bolesti s sebou přinášel vzpomínky na bodnutí. Na pohled do Elethiných očí, když Stephania vrazila Felene dýku do zad. Každý záchvěv fyzické bolesti s sebou přinášel pachutí zrady. Odvážila se doufat...

„V co?“ vykřikla Felene. „Že budeš konečně šťastná? Že odpluješ s princezničkou a nějakou krásnou holkou a svět vám prostě dá pokoj?“

Byla to hloupá myšlenka. Svět nikomu nedoprával šťastné konce, o jakých zpívali bardi ve svých pohádkách. Rozhodně ne zlodějům, k jakým Felene patřila. Ať se stalo cokoli, vždycky bylo něco dalšího, co ukrást. Ať už to byl drahokam, část mapy, nebo srdce dívky, která pak...

„Tak dost,“ řekla si Felene. Bylo to ale obtížnější, než se zdálo. Některé rány se prostě nezahojí.

Ne že by se rána v zádech už zhojila. Na pláži ji sešila, jak nejlépe mohla, ale přesto se Felene začínala bát. Zvedla košili a nalila si na ránu mořskou vodu. Zaťala zuby, aby nekřičela bolestí, a co nejlépe ránu vymyla.

Felene zranili už dřív, ale tohle vypadalo vážně. Podobná zranění už viděla na ostatních lidech a obvykle to neskončilo dobře. Vzpomínala na horského vůdce, kterého zmrzačily drápy ledového leoparda, když se Felene pokoušela vykrást jeden z opuštěných chrámů. Vzpomínala na otrokyni, kterou zachránila po tom, co ji její pán do krve zbičoval, a kterou následně viděla umírat. Vzpomínala na hráče, který trval na tom, že zůstane u stolu i potom, co si do ruky vrazil stěp z rozbité sklenice.

Felene věděla, že by bylo rozumné se obrátit zpět tam, odkud přišla, najít léčítele a odpočívat tak dlouho, než zase nabere zpět svojí sílu. Samozřejmě tou dobou už bude nejspíš po invazi a všichni budou kdo ví kde. Felene by už ale byla v pořádku a mohla by jít, kamkoli by se jí zachtělo.

Nemuselo jí záležet na tom, jak to s invazí dopadne. Konec konců, ona byla zlodějka. Vždycky bylo co krást a vždycky bude někdo, kdo ji bude chtít zastavit. Po válce by se jí dokonce mohlo vést ještě lépe, protože pak obvykle nejsou věci tolik pod kontrolou a pro dostatečně šikovné lidi se najdou způsoby, jak toho využít.

Mohla by se vrátit do Šeropelu, odpočinout si a vyrazit na nějakou novou výpravu. Mohla by hledat dlouho ztracené ostrovy, vyrazit do zemí, kde je vše ve stálém sevření ledu. Mohla by najít poklady, násilí, ženské a pití. Všechno, co dávalo jejímu životu smysl.

Důvod, proč příd' jejího člunu stále ještě mířila k Delosu, byl prostý: budou tam Stephania a Elethe. Stephania jí lhala o Thanovi. Využila ji, aby se dostala do Šeropelu, a pak se ji pokusila zabít. A co víc, pokusila se zabít Thana, i když zvěsti, které se nesly Šeropelem naznačovaly, že dobytí města rebely zřejmě přežil.

Felene si uvědomila, že Stephanii nemůže odpustit to, co udělala. Felene za sebou při svých plavbách nechávala spoustu nepřátel, ale neměla ráda nevyřízené záležitosti. V Dubovém brodu bojovala kvůli rok staré urážce, a jednou pronásledovala zámečníka, který se ji pokusil okrást o její podíl, přes polovinu kontinentu.

Stephania, za to, co udělala, zemře. A co se týká Elethe...

V mnoha ohledech byla její zrada ještě horší. Stephania byla had a Felene to věděla už od chvíle, kdy vstoupila na loď. Elethe ji přiměla, aby k ní něco cítila. Téměř poprvé v životě se Felene odvážila uvažovat dál než k další krádeži a začala snít.

„A co jsem si to vysnila,“ řekla si v duchu. „Cestování po světě, zachraňování princezen a svádění krásných dam. Kdo si myslíš, že jsi? Nějaká hrdinka?“

Znělo to jako něco, co by mohl dělat Thanos, ale ne někdo, jako ona.

„Můj život by byl mnohem snazší, kdybych tě nepotkala, princ Thane,“ řekla Felene. Zatáhla za jedno z lan a změnila kurz lodi.

Nemyslela to ale vážně. Hlavní věc, která by se na jejím životě změnila, pokud by nebylo Thana, byla jeho délka. Bez Thana by zemřela na Ostrově vězňů. A navíc...

By to člověk, který měl svůj cíl. Muž, který za něčím šel, i když mu to Felene musela připomenout. Byl to muž, který byl připraven bojovat se vším, co se mu postavilo do cesty. Bojoval s Impériem, i když by pro něj bylo snazší nebojovat. Byl připraven položit svůj život, aby zachránil lidi, jako je Stephania. Přesně takové věci dělal pravý hrdina.

„Předpokládám, že kdybych byla trochu rozumná, zamilovala bych se do tebe,“ pronesla Felene při myšlence na prince. Rozhodně by bylo lepší zamilovat se do něj než do Elethe. V životě ale člověk nedostane to, co si přeje. A když přijde na lásku, rozhodně není možné si vybírat.

Stačilo, že Thanos byl muž hodný respektu, dokonce obdivu. Stačilo, že jen myšlenka na něj dělala z Felene lepšího člověka.

„Když už ne rozumnějšího.“

Felene si povzdechla. Nemělo smysl, aby se dohadovala sama se sebou. Věděla, co udělá dál.

Dostane se k Delosu. Pokud bude nějakým zázrakem stále ještě naživu, najde Thana. Najde Stephanii a najde Elethe. Krev za krev, smrt za smrt. Thanos by pravděpodobně volil laskavější a civilizovanější přístup, ale napodobovat ostatní jde jen do určité míry. A to, i když jde o prince.

Samozřejmě byl rozdíl dostat se k Delosu a dostat se do něj. V době, kdy dorazí, bude už město zmítané válkou, pokud přímo nepadne. O tom Felene nepochybovala. Šeropelská flotila bude pravděpodobně blokovat přístup do města. Blokování přístavů byla v době války obvyklá taktika.

Z toho si ale Felene nedělala těžkou hlavu. Několikrát už si slušně vydělala tím, že pašovala zboží a proklouzla kolem blokad. Jídlo, informace, lidé, kteří se chtěli dostat pryč. Všechno mělo svoji cenu.

Přesto si Felene nedokázala představit, jak by se asi šeropelští vojáci tvářili, kdyby byla tak hloupá a plula přímo do města. Už teď viděla části šeropelské flotily. Lodě rozprostřené po moři od Šeropelu až k Impériu jako perly na šňůře. Hlavní flotila odplula už dávno, a tak teď viděla plout lodě ve skupinách po třech a čtyřech. Šeropel se očividně snažil vytěžit z invaze co nejvíc.

Vzato kolem a kolem, tihle opozdílci byli zřejmě ti rozumnější. Felene se vždy přikláněla spíš na stranu těch, kteří přišli krást až po válce a neriskovali své životy v přímém boji. Byli to lidé, kteří si na sebe dávali pozor. Felenini lidé.

Což ji přivedlo na nápad. Felene zamířila člunem k jedné ze skupin. Zdravější rukou vytáhla nůž.

„Hoj!“ vykřikla svojí nejlepší šeropelštinou.

U hrazení se objevil muž a namířil na ni luk. „Myslíte, že vezmeme všechny—“

Felenin vržený nůž ho zastavil uprostřed věty. Muž zachroptěl, přepadl přes hrazení a se šplouchnutím zmizel pod vodou.

„Byl to jeden z mých nejlepších mužů,“ ozvalo se shora.

Felene se zasmála. „O tom pochybuju. Kdyby to tak bylo, neposlal bys ho, aby se podíval, jestli jsem hrozba. Ty jsi kapitán?“

„To jsem,“ ozvalo se.

To bylo dobře. Felene neměla čas vyjednávat s někým, kdo nebyl na správné pozici.

„Plujete do Delosu?“ zeptala se.

„A kam asi jinam?“ vykřikl kapitán. „Myslíš, že jsme vyrazili lovit ryby?“

Felene si vzpomněla na žraloky, kteří na ni útočili, když se snažila dostat na pobřeží. Pomyslela na tělo, které teď bylo pod hladinou a kolem kterého už se nejspíš hemží. „Možná. Návnada už je ve vodě a jsou tu občas pěkné kousky.“

„A v Delosu jsou ještě větší,“ odpověděl jí hlas. „Chceš se přidat k našemu konvoji?“

Felene pokrčila rameny, jako by jí to bylo jedno. „Předpokládám, že meč navíc se vždycky hodí.“

„A padesát mečů navíc se hodí tobě. Ale zdá se, že umíš bojovat. Nebudeš nás zdržovat a budeš jíst jen své zásoby. Je to fér?“

To bylo víc než fér, protože Felene našla způsob, jak se dostat do Delosu. Ať už bude blokáda kolem města jakkoli drsná, nikdo ji nebude podezírat, když je součástí výpravy ze Šeropelu.

„Je to fér,“ vykřikla. „Pokud nebudete zdržovat vy mě.“

„Těšíš se na zlato, to se mi líbí.“

Mohlo se jim líbit, cokoli chtěli. Hlavně, když nechají Felene na pokoji. Ať si myslí, že je tu kvůli zlatu. Jediná věc, na které Felene záleželo, bylo—

Záchvat kašle Felene překvapil. Byl tak silný, že ji málem roztrhnul. Měla pocit, že jí hoří plíce. Dala si ruku před pusou a zjistila, že ji má od krve.

„Jsi v pořádku?“ vykřikl kapitán šeropelské lodi podezřívavým tónem. „To je krev? Ty máš nějakou hnusnou nemoc?“

Felene nepochybovala, že kdyby si myslel, že je to tak, nechal by ji plout samotnou. Buď tak, nebo by její loď rovnou spálil, aby se ujistil, že se nenakazí.

„Dostala jsem ránu do břicha při potyčce v docích,“ zalhala a otřela si ruku o hrazení. „Není to nic vážného.“

„Pokud kašleš krev, vypadá to dost vážně,“ odporoval kapitán. „Měla by ses vrátit a najít lékaře. Mrtvoly si zlato neužijou.“

Nejspíš to byla dobrá rada, ale Felene dobré rady nikdy moc neposlouchala. Zvláště ne, když měla na práci lepší věci. Kdyby šlo jen o zlato, nejspíš by se vrátila, přesně jak jí muž doporučoval.

„Jo, to říkali,“ vtipkovala Felene. „Ale já říkám, že se dost nesnažili.“

Nechala kapitána, aby se smál. Měla na práci lepší věci.

Nastal čas zabít Stephanii a Elethe.

KAPITOLA SEDMÁ

Každý den se konvoj bývalých odvedenců pohyboval venkovem kolem Delosu a každý den si Sartes uvědomoval, že zírá na Leyanu a přemýšlí, jak jí říct, co cítí, když je poblíž.

Každý den se Sartes pokoušel najít vhodná slova, snažil se přijít na to, co by asi řekl někdo výmluvnější než on. Co by řekl Thanos, nebo Akila, nebo... nebo kdokoli jiný, kdo byl napůl zamilovaný a nevěděl, co dál dělat?

Trávil čas přemýšlením nad Leyanou a nad tím, co slíbil, že bude dělat. Cestovali od vesnice k vesnici, rozdávali zásoby, které měli k dispozici, navraceli odvedence, které armáda odvěkla z jejich domovů, a ze všech sil vysvětlovali, že rebelové nejsou jen další tyrani na trůnu.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.